

λαμπρά επιχειρήσεις! πρὸς τοῦτο πρέπει ν' ἀρπάσωμεν τὴν θυγατέρα του... οὐδὲν εὐκολώτερον... σὲ ἀγαπᾷ...

— Ἀλλά...

— Τί! διστάζεις! Δὲν σοὶ ἀρέσει ἡ ἀρπαγὴ αὐτῆ; Τὴν ἀγαπᾷ μοὶ φαίνεται; Ἄλλως τε καὶ ἂν δὲν τὴν ἀγαπᾷ, τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐπιχείρησις.

Καὶ ἐξηκολούθησεν ἀναπτύσσων τὰ σχέδιά του ὡς ἐξῆς:

— Ἄμα ἀρπάσωμεν τὴν κόρην, θὰ ἔχωμεν τὸν πατέρα, δηλαδή τὰ ἑκατομμύρια. Ἦδη δὲν πρέπει νὰ φανῆς εἰς τὸν κόσμον ὑπὸ τὸ ὄνομα Δαλισιῆ μετὰ τὴν δίκην ἐκείνην καὶ τὴν εἰς θάνατον καταδίκην. Θὰ ἀλλάξῃς λοιπὸν ὄνομα...

Καὶ ὁ Δακολάρ ἀνέπτυσε τὸ περιλημνὸν αὐτῷ ὄνειρον τοῦ ὄργανισμοῦ ληστρικής συμμορίας, ἥτις θὰ ἐλυμαίνετο ὀλόκληρον τὴν Εὐρώπην. Ὁ Σουσα θὰ κατέβαλλε τὰ κεφάλαια καὶ θὰ ἦτο ὁ ταμίας τῆς συμμορίας.

Ἐνόσῳ ὅμως ἐκείνος ὠμίλει, ὁ Λαυρέντιος ἔκυπτε θλιθερῶς τὴν κεφαλὴν. Ἐπὶ τέλους δὲν ἠδυνήθη ἐπὶ πλεόν νὰ κρατηθῇ;

— Ἄρκεϊ! σὲ ἰκετεύω! ἀνέκραξεν. ὦ! Θεέ μου! αἱ αὐταὶ πάντοτε κακουργίαι.

Ἡ ἐπιφώνησις αὐτῆ ἐπέσκηψεν ὡς κεραυνὸς ἐπὶ τοῦ Δακολάρ.

— Ἄ! εἶπε διακόπτων αὐτὸν ἀποτόμως, δὲν σοὶ ἀρέσει;

— Σκέφθητι λοιπὸν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, εἶνε ἀτιμον, τερατώδες τὸ σχέδιόν σου!

— Λοιπὸν καλὰ! εἶπε ψυχρῶς ὁ Δακολάρ εἰς μάτην ὠμίλησα, εἰς μάτην ἤλπισα. Εἶσαι ἀθεράπευτος!

— ὦ! ὄχι! σὺ εἶσαι ἀθεράπευτος.

— Αἱ ἤμεθα καὶ οἱ δύο διὰ νὰ μὴ φιλονεικῶμεν. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι οὐδέποτε θὰ συνεννοηθῶμεν. Δὲν ἐννοῶ τότε διατί νὰ ἐπιμείνω εἰς τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, θὰ τὴν ἀνακαλέσω.

Εἰς μάτην ὁ Λαυρέντιος ἰκέτεισεν αὐτὸν νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἀναίρεσιν ἦτο ἄκαμπτος.

— Ἡ ζωὴ μοὶ μειδιᾷ μόνον ὑπὸ τοὺς ὄρους, τοὺς ὁποίους σοὶ εἶπα, προσέθηκεν, ἀλλ' οἱ ὄροι οὗτοι εἶνε ἀνώτεροι τῶν δυνάμεών σου. Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον... Ὅσον ἀφορᾷ σέ, μὲ τὰς ἰδέας, τὰς ὁποίας ἔχεις, δύο τινὰ ἔχεις νὰ πράξῃς: ἢ νὰ φονευθῆς... ἢ νὰ γείνης ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Εἰς σέ ἔγκειται ἡ ἐκλογὴ γινώριζω ὅμως ὅτι ἀποκλίνεις εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Ἀπατᾶσαι, εἶπεν ἡ Λαυρέντιος.

— Δὲν ἀπατῶμαι. Ἄλλως τε ὁ Μούλ θὰ σὲ πείσῃ νὰ δεχθῆς... Εὐτυχῶς δὲν θὰ ζῶ πλέον.

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω, ἐπέμεινε ὁ Λαυρέντιος, ὅτι τοῦτο δὲν θὰ γείνη.

— Τότε θὰ φονευθῆς; Καλὰ... Ἄν ἔχῃς τὸ θάρρος, σὲ συγχάριζω. Ὅπως δήποτε τὸ ἰδικόν μου παραδειγμα θὰ σὲ ὠφελήσῃ. Ἐρχοῦ ἐδῶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ βλέπῃς πῶς ὁ ἀνὴρ περιμένει τὸν θάνατον, τὴν δὲ ἡμέραν τῆς ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς μου νὰ εἶσαι ἐκεῖ!

... θὰ ἴδῃς πῶς θ' ἀντιμετωπίσω τὸν θάνατον.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ γείνη ὅπως ἐπιθυμεῖς.

Ἐξελθὼν τῆς εἰρκτῆς τοῦ Δακολάρ, ὁ Λαυρέντιος ἦν σκυθρωπότερος καὶ μᾶλλον καταβεβλημένος. Ὁ Μούλ ἐπειράθη νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτόν, εἶτα ἐδοκίμασεν ὅ,τι ὁ Δακολάρ εἶχε προαισθανθῆ.

— Ὅλα τὰ σταδία, εἶπεν, ἐκλείσθησαν διὰ σᾶς, τὸ γνωρίζετε καλλίστα. Ἐν μόνον ὑποπτεύομαι... ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ μοῖρα σᾶς ἔριψε πρὸς στιγμὴν. Διατί δὲν τὸ ἀναλαμβάνετε πάλιν;

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Λαυρέντιος ἐποίησε κινήσιν ἀρνήσεως, ὁ Μούλ ὠμίλησεν αὐτῷ μετὰ πολλῆς ζέσεως περὶ ἐπαγορθώσεως τοῦ μέλλοντος.

Ὁ Λαυρέντιος συγκινηθεὶς ἐπλησίασε τὸν Μούλ καὶ τῷ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα.

— Ναί... ἐννοῶ, εἶπε. Βραδύτερον θὰ ὀμιλήσωμεν πάλιν.

Τὴν ἐπιούσαν καὶ τὰς ἐπομένας ἡμέρας ὁ Λαυρέντιος ἐπανῆλθεν εἰς τὰς φυλακὰς τῶν καταδίκων.

Ὁ Δακολάρ εἶχε παραιτηθῆ τῆς ἀναίρεσεως.

— Ὅταν τις ἔχῃ ἀποφασίση τι, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον, πρέπει νὰ τὸ ἐκτελῇ ἄνευ ἀναβολῆς· αὐτὸ μόνον ἠξέυρω.

— Δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ σὲ μεμφθῶ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, διότι πιθανὸν νὰ συνέταμες τὰ δεινά μου μετὰ τῶν ἰδικῶν σου!

— Ἄ! εἶπεν ὁ Δακολάρ, αὐτὸ λοιπὸν ὀριστικῶς ἀποφασίζεις; Λοιπὸν!... αὐτὸ μου παγώνει τὴν καρδιά, ἀλλὰ σὲ συγχάριζω... Εἶνε ὅμως λυπηρόν! καὶ καλλίτερον ὅμως ν' ἀποθάνῃς παρὰ νὰ ζήσῃς ἀθλίως.

Καὶ συνωμίλουν οὕτω διὰ μακρῶν ἐνίοτε μετὰ πολλῆς τρυφερότητος καὶ ἄλλοτε φιλονεικοῦντες.

Ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ἀναλάβει τὸ δυσχερὲς ἔργον νὰ κατορθώσῃ νὰ μετανοήσῃ ὁ καταδίκος διὰ τὰ ἐγκλήματα αὐτοῦ· διὰ δὲ τῶν παρατηρήσεων αὐτοῦ ἐξηρέθιζεν ἔτι μᾶλλον αὐτόν.

Ἡμέραν τινὰ μάλιστα ὁ Δακολάρ ὠργίσθη ὑπερβαλλόντως.

— Γίνου λοιπὸν ἱεροκῆρυξ! ἀνέκραξεν· αἱ! ἄφησε αὐτὰ, εἶνε μωρία καὶ τίποτε πλέον... Ἔλα! ἄρκεϊ!

ΔΓ'

Ἐκτὸς τῶν βικίων τούτων σκηναῶν, αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ἐν ἀδιακόπῳ θλίψει. Ἐνίοτε ἡ ἀνυπομονησία κατελάμβανε τὸν Λαυρέντιον, ὅστις ἤυχετο νὰ λήξῃ τέλος ἢ βραδεῖα καὶ σκληρὰ ἐκείνη ἀγωνία.

Τέλος ἡ φοβερὰ ἡμέρα ἔφθασεν.

Ἐσπέραν τινὰ, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, ὁ Μούλ ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωματίον τοῦ Λαυρέντιου σκυθρωπότερος τοῦ συνήθους.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Φεῦ! δὲν τὸ ἐννοεῖτε;

— Ὄρισθη δι' αὐριον;

— Ναί, εἰς τὰς ἔξ.

Καίτοι ἀνέμενε τὴν εἰδήσιν ταύτην ὁ Λαυρέντιος, οὐχ ἦττον ὠχρίασε καὶ ἐφοκίασε. Συνῆλθεν ὅμως ταχέως καὶ ἐγειρόμενος ἀποτόμως:

— Καλῶς, εἶπε, σὰς εὐχαριστῶ.

— Ταλαίπωρε νέε, εἶπεν ὁ Μούλ ἐπίσης συγκινημένος, θὰ ἔχετε τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος διὰ τὴν φοβερὰν ταύτην δοκιμασίαν;

— Θὰ τὸ ἔχω, ἐστὲ ἡσυχος! ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος. Εἶμαι ἕτοιμος πρὸ πολλοῦ καὶ δὲν θὰ καμφθῶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν!

Κατήλθε καὶ μετέβη μετὰ τοῦ Μούλ εἰς τὴν φυλακὴν τῆς Ροκέτας ἐφ' ἀμάξης.

Ἦτο ἐσπέρα χειμῶνος, ψυχρὰ καὶ ὀμιχλώδης. Ὁ Λαυρέντιος κατελθὼν τῆς ἀμάξης ἠτένισεν ἔντρομος περὶ αὐτόν· ἀνέμενε νὰ ἴδῃ ἐκεῖ που τὴν λαιμητόμον· ἀλλ' ὄχι! ἡ πλατεῖα εἶχε τὴν συνήθη ὄψιν, οὐδεμία δὲ συναθροῖσις παρετηρεῖτο.

— Φαίνεται, ἐσκέφθη, ὅτι ἡ εἰδήσις δὲν διεδόθη ἀκόμη.

[Ἔπεται τὸ τέλος].

ΚΑΡΟΛΟΥ ΒΡΙΚΕΤΤ

ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Β'

Ἐπάρχουσιν ἐν τῇ γηραιᾷ Ἀγγλίᾳ πολλὰ ἡσυχὰ, ὅπου δύναται τις νὰ ζῆ μεμονωμένος μέρη, καὶ ὅπου πολλοὶ προσέρχονται κατ' ἔτος ζητοῦντες τὴν υγιείαν καὶ ἀπομόνωσιν, καὶ εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν εἶχε πρὸ ὀλίγου φθάσει ἡ λαίδη Ὀλυφαντ μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς· τὸ χωρίον, ὅπερ ἐξελέξατο, ἐκαλεῖτο Journal.

Διὰ τὴν γηραιὰν λαίδην ἦτο ἀνακούφισις τις τὸ ν' ἀφίσῃ ἐπὶ τινα καιρὸν τὴν πομπὴν τῆς ἐπαύλεως Ὀλυφαντ καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἀπομονωμένον τοῦτο μικρὸν μέρος, ὅπου μὲ ὀλίγους μόνον ὑπηρέτας συνεθίζε νὰ διέρχεται τοὺς θερμοὺς τοῦ ἔτους μῆνας.

Ὁ λόρδος Λιονελ εἶχε συνοδεύσει τὴν μητέρα του εἰς τὴν θερινὴν αὐτῆς κατοικίαν καὶ ἔχων ἔπειτα νὰ διεξαγάγῃ σπουδαίαν τινὰ ὑπόθεσιν ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν πόλιν. Ἀπὸ τῆς πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἐξ Ἀμερικῆς ἐπανόδου του ἡ λαίδη Ὀλυφαντ εἶχε παρατηρήσει μεταβολὴν τινα εἰς τὸν υἱὸν τῆς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς συχνάκις προσηλοῦντο μετ' ἀγωνίας ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἄλλ' εἰ καὶ ἐξ ὀρμεμφύτου κατενόει, ὅτι δὲν εἶχεν αὐτὸς κατὰ πάντα καλῶς, ἀπέτυχε νὰ μαντεύσῃ τὸ ἀληθές αἶτιον· διότι νομίζων ὅτι δὲν ἀντηγαπᾶτο, οὐδέποτε ἀνέφερον εἰς τὴν μητέρα του περὶ τῆς διὰ γάμον προτάσεως του καὶ τῆς ἀπορριψέως τῆς ὑπὸ πτωχῆς Ἀμερικανίδος νεάνιδος.

Τὸ λόγιον «ὅτι ὑπάρχει θεότης διευθύνουσα τοὺς σκοποὺς μας», καθ' ἑκάστην ἀληθείαι· καὶ ὅτε οἱ πάτρωνες τῆς

Μαργαρίτας, οί γονεῖς τῶν παιδίων ἐκείνων, τὰ ὅποια εἶχε συνειθίσει ν' ἀγαπᾷ τρυφερῶς, τῇ εἶπον νὰ τοὺς συνοδεύσῃ εἰς τὸ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ταξιδιδίον των, αὐτὴ συγκατένευσε μετὰ χαρᾶς. Ἐπὶ τινα χρόνον ἐξηκολούθουν παρηγορούμενοι, εἶτα, ἐνοικιάσαντες ἐξοχικὴν κατοικίαν, περιωρίσθησαν ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ θέρος.

Οὐδόλως, φυσικῶ τῷ λόγῳ, ἐγίνωσκεν ἡ Μαργαρίτα τίς ἦτο ἡ μὲ λευκόφαιον κόμην γηραιὰ δέσποινα, ἥτις κατόκει ἐγγύτατα τῆς οἰκίας των καὶ τὴν ὅποιαν πολλάκις παρετήρει ἀναπίπτουσαν ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ ὀχήματός της.

Οἱ μῆνες παρήρχοντο καὶ αἱ μακρὰι φλογεραὶ ἡμέραι ἔφθασαν. Τότε δὲ ἤρχισε νὰ διαδίδηται εἰς τὸ χωρίον τρομακτικὴ τις φήμη.

Οἱ ἰατροὶ εἶχον ἀνακαλύψει ὀλίγα τινὰ κρούσματα τῆς φοβερᾶς ἐκείνης νόσου, τῆς Εὐλογίας μεταξὺ τινῶν ἐκ τῶν πτωχῶν κατοίκων. Ἡ φήμη ταχέως ἤυξησε διαδιδόμενη μεγάλως, καὶ πόρρωθι καὶ εὐρέως, πάντες οἱ δυνάμενοι ἔφρευγον, ἵνα σωθῶσι.

Καὶ ὁ κύριος Ράυνωρ, ὁ πᾶτρων τῆς Μαργαρίτας, ἠτοιμάσθη, ὅσον ἠδύνατο μᾶλλον κατεσπευσμένος, ν' ἀπέλθῃ καὶ αὐτός. Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς των εἶχε φθάσει. Ἄπαντα τὰ κιβώτια ἦσαν ἐν τῇ αἰθούσῃ δεδεμένα καὶ ἡ ἀμαξα ἦτο εἰς τὴν θύραν, ὅτε γέρον τις ὑπηρέτης εἰσήλθεν ἀναφωνῶν μὲ τόνον φωνῆς συγκινημένης :

— Ἀχ! ἀφεντικό, ἔπρεπε νὰ φύγωμε λιγάκι πειὸ γρήγορα. Τὸ κακὸ ἔφτασε ἔς τὴν γειτονική μας πόρτα. Ἡ γρηὰ ἄρπαξε τὴν ἀρρώστια καὶ ὅλοι οἱ ὑπηρέται της τὴν ἀφήκαν κ' ἔφυγαν.

— Ἄς εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεόν, ὅτι ἐκάμαμεν τόσον γρήγορα. Ἔως ὅτου νὰ βραδυάσῃ, θὰ εἴμεθα ἐκτὸς παντός κινδύνου.

Αἰφνιδία τις σκέψις ἐπήλθεν εἰς τὸν νοῦν τῆς Μαργαρίτας, ἐνῶ ἠκροᾶτο τῶν λόγων τοῦ πᾶτρωνός της. Ἦτον ἄρα γε δίκαιον νὰ συλλογίζηται τίς μόνον περὶ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ σωτηρίας, ἐνῶ, ἀκριβῶς, ἐν τῇ παρακειμένη οἰκίᾳ, ἔκειτο ἐν τῇ κλίνῃ τῆς ἀσθενῆς μία ἐκ τῶν ὁμοίων ἡμῶν καὶ μόνῃ;

Μὲ ὀλίγας εἶτα κατεσπευσμένης λέξεις εἶπε πρὸς τοὺς μετ' ἀπορίας ἀκρωμένους αὐτῆς, ὅτι δὲν θὰ τοὺς συνώδευεν, ἀλλ' ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τῆς γειτονίας των καὶ νὰ ἰδῇ, ἂν ἠδύνατο νὰ τῇ φανῇ κάπως χρήσιμος.

— Εἶσαι τρελλή, μίς Ἐλληροβου, ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Ράυνωρ, ἐνῶ ἐν χορῷ μετὰ παρακλήσεων καὶ δακρύων, τὰ εἰς τὴν φροντίδα αὐτῆς ἐμπιστευθέντα μικρά, προσεκολλῶντο περὶ αὐτὴν μὴ θέλοντα ν' ἀποσπασθῶσι τῆς ἀγαπητῆς των παιδαγωγοῦ.

Θερμὰ δάκρυα κατέρρευον διὰ τῶν παρειῶν τῆς Μαργαρίτας, βλεπούσης πόσον εἰλικρινῶς ἠγαπᾶτο καὶ ὑπὸ τῶν τέκνων καὶ ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῶν, οἵτινες καὶ αὐτοὶ συνέπασχον μετὰ τῶν τέκνων των

διὰ τὸν ἀπροσδόκητον αὐτὸν ἀποχωρισμόν, ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα, πεπεισμένη ὅτι τὸ καθήκον αὐτῆς τῇ ἐπέβαλλε τὴν θυσίαν ταύτην, ἔμεινε στερεὰ εἰς τὴν ἀπόφασίν της.

— Εἶμαι πολὺ δυνατῆς κράσεως καὶ ποσῶς δὲν φοβοῦμαι. Καθῆκόν μου εἶνε νὰ μείνω εἰς τὸν ὑπὸ τῆς δεινῆς νόσου καταλυμαινόμενον τοῦτον τόπον καὶ νὰ κάμω ὅ,τι καλὸν δύναμαι. Θὰ ἐπανέλθω δὲ πάλιν πρὸς ὑμᾶς, ἐὰν φεισθῇ ὁ Θεὸς τῆς ζωῆς μου, ἀφοῦ ἡ ἀσθένεια ὀλοσχερῶς παρέλθῃ.

Ἄφοῦ ἀπεχαίρετισεν αὐτοὺς τρυφερῶς, εἰσήλθεν εἰς τὴν κομψὴν κατοικίαν, τὴν ὅποιαν οἱ κατατρομάξαντες ὑπηρεταὶ εἶχον ἐγκαταλείψει, καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἡ γηραιὰ δέσποινα, τῆς ὁποίας τὸ γλυκὺ καὶ ἀξιαγάπητον πρόσωπον πολλάκις εἶχε θαυμάσει, ἔκειτο κλινῆρης, οὔσα εἰς τὴν πρώτην περίοδον τῆς νόσου, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τοῦ ἔτους ὑπῆρξε τοσοῦτον ὀλεθρία εἰς τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς τοῦ χωρίου κατοίκους. Ἐνῶ δὲ ἡ Μαργαρίτα εἰσήρχετο, ἰατρός τις ἠγέρθη καὶ ἔκφρασις σφοδρᾶς ἐκπλήξεως ἐπεφάνη εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔμμενον προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς πρὸ αὐτοῦ νεαρᾶς καὶ περικαλλεστάτης νεάνιδος.

— Νεαρὰ, φίλη μου, γνωρίζεις τί κάμνεις; τῇ εἶπεν.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ἀφόβως ἡ Μαργαρίτα, ἤκουσα ὅτι ἡ κυρία ἦτον ἀσθενῆς καὶ ἔμαθον, ὅτι νοσοκόμοι εἶνε παρὰ πολὺ σπάνιοι καὶ ἐστοχάσθη, ὅτι δύναμαι, ἴσως, νὰ φανῶ ὅπως οὖν χρήσιμος.

Ο γηραιὸς δόκτωρ Γρέϋ προσήλωσε μετὰ θαυμασμοῦ τοὺς διαπεραστικούς αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς εὐγενούς νεάνιδος: εἶτα σκεφθεὶς πρὸς στιγμὴν εἶπε :

— Καλὰ, τόρα εἶνε παρὰ πολὺ ἀργά, διὰ νὰ σὰς ἐμποδίσω. Ὅτε κατὰ πρῶτον ἤκουσα περὶ τῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκεται ἡ λαίδη Ὀλυφαντ προσεκάλεσα μίαν νοσοκόμον, ἀλλὰ σεὶ δύνασθε τῶνόντι, πολὺ νὰ βοηθήσετε. Φοβοῦμαι μόνον, ὅτι ὑποτιμᾶτε τὸν κίνδυνον, εἰς τὸν ὅποιον ἐκτίθεσθε. Ἡσθενήσατε ἄλλοτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν νόσον;

— Ὅχι, κύριε, ἀλλὰ δὲν φοβοῦμαι, ἀπεκρίθη ἡ Μαργαρίτα. Δὲν ἔχω, οὔτε γονεῖς οὔτε συγγενεῖς. Ἐὰν δὲ ἀποθάνω κανεὶς δὲν θὰ μὲ κλάσῃ. Δὲν θὰ κάμω, ἢ τὸ καθῆκόν μου.

Γ'

Μετὰ μίαν ὥραν κλεισθεὶς ἐν ἰδιαιτέρῳ τινὶ δωματίῳ χρησιμεύοντι αὐτῷ ὡς γραφεῖον. Ἰδοὺ τί πρὸς τὸν λόρδον Ὀλυφαντ ἔγραψεν ὁ δόκτωρ Γρέϋ.

• Ἐκ τοῦ χωρίου Journal, 25 Ἰουνίου, 188...

• Μυλόρδε,

• Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωστοποιήσω διὰ τοῦ ταχυδρομείου μετὰ λύπης μου, ὅτι ἡ σεβαστὴ μήτηρ σας προσεβλήθη ὑπὸ τῆς δεινῆς

καταμαστιζούσης τὸ χωρίον τοῦτο νόσου Εὐλογίας, καὶ ἔκτοτε δὲν ἔπαυσα πληροφοροῦν ὑμᾶς καθ' ἐκάστην τηλεγραφικῶς περὶ τῆς πορείας τῆς νόσου. Ἄς ἐλπίζωμεν δὲ εἰς τὸν Παντοδύναμον, ὅτι ἡ ἰσχυρὰ αὐτῆς κράσις καὶ αἱ προσπάθειαι καὶ περιποιήσεις τῶν περὶ αὐτὴν θὰ κατισχύσωσιν ἐπὶ τέλος τῆς δεινῆς ταύτης νόσου.

• Εἶπον πρὸ ὀλίγου «αἱ περιποιήσεις τῶν περὶ αὐτὴν», ἀλλ' ἀτυχῶς, ὡς καὶ διὰ τῆς προλαβούσης μου ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἶπω, ἄμα ἐγνώσθη, ὅτι ἡ σεβαστὴ μήτηρ σας προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ νοσήματος ἐγκατέλειψαν αὐτὴν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ της καὶ ἔως σήμερον ἔχομεν ἔλλειψιν νοσοκόμου καὶ ὑπηρετῶν. Ἄπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀναμένω τὴν παρ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου προσκληθεῖσαν νοσοκόμον, ἥτις, πέποιθα, ὅτι, πρὸ πάντων ἕνεκα τῶν πολλῶν πρὸς ἐμὲ ὑποχρεώσεών της δὲν θὰ ὀκνήσῃ νὰ ἔλθῃ. Ἀλλὰ πῶς θὰ σὰς φανῇ, μυλόρδε, ὅταν μάθητε, ὅτι πρὸ μίᾳς μόλις ὥρας, ἐνῶ ἦμιν μόνος ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπου κεῖται κλινῆρης ἡ σεβαστὴ μήτηρ σας καὶ μελαγχολικῶς ἐσκεπτόμην περὶ τῆς δεινῆς θέσεως, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκεται ἀνεῦ ὑπηρεσίας καὶ ἄνευ τῶν ἄλλων ἀναγκαίων περιποιήσεων, αἰφνης ἤκουσα βήματα καὶ μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἀπορίας μου ἀπεριγράφτου εἶδον ἐνώπιόν μου νεαρὰν τινὰ καὶ περικαλλεστάτην νεάνίδα, κοσμιώτατα ἐνδεδυμένην, ἥτις αὐτοπροαιρέτως, ὡς μ' εἶπε, προσφέρει ἑαυτήν, ἵνα χρησιμεύσῃ περιποιουμένη καὶ νοσηλεύουσα, ὅσον δύναται, τὴν σεβαστὴν μητέρα σας καὶ τοῦτο, ὡς μ' εἶπεν, ἵνα ἐκπληρώσῃ τὸ καθῆκόν της πρὸς ἀξιόσεβαστον κυρίαν, τοσοῦτον σκληρῶς ἐγκαταλειφθεῖσαν ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν της. Ὡστε, ἐὰν, ὡς ἐλπίζω, ἔχωμεν καὶ τὴν ἀναμενομένην νοσοκόμον, τότε ἡ σεβαστὴ μήτηρ σας θὰ ἔχῃ τὰς ἀπαιτούμενας περιποιήσεις καὶ καλὴν καὶ πρόθυμον ὑπηρεσίαν. Τίς εἶνε καὶ πόθεν ἡ ἠρωϊκὴ αὕτη νεανίς, ἀκόμη δὲν ἔμαθον, μὴ θελήσας νὰ φανῶ ἀδιάκριτος ἐρωτῶν ἀμέσως αὐτήν. Μοὶ φαίνεται ὅτι εἶνε Ἀμερικανὴ καὶ βεβαίως καὶ ὑμεῖς, μυλόρδε, θὰ αἰσθάνεσθε περιέργειαν ζωηροτάτην νὰ ἰδῆτε ἰδίως ὀφθαλμοῖς τὴν τε μητέρα σας καὶ τὴν γενναίαν καὶ εὐγενῆ ταύτην— συγχωρήσατε μοι νὰ τὸ εἶπω— κόρη. ἀλλ' ὅπως σὰς προέγραψον ἡ σεβαστὴ μήτηρ σας ἐννοεῖ, καὶ ἐγὼ εἶμαι συμφωνώτατος εἰς τοῦτο, νὰ μὴ ριψοκινδυνεύσητε τὴν πολύτιμον ὑγίειαν καὶ ζωὴν σας καὶ πρέπει νὰ σεβασθῆτε τὴν θέλησιν αὐτῆς ταύτην, ὅσον σκληρὰ καὶ δυσφόρητος σὰς φαίνεται ἡ εἰς τοιαύτας περιστάσεις μακρὰν αὐτῆς διαμονὴ σας.

• Ἐν τούτοις μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως διατελώ

• Ταπεινότητος ὑμῶν θεράπων.

• ΔΡ. ΓΡΕΥ.

Καὶ τῷ ὄντι, εἰς τὰς πρώτας περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς μητρός του εἰδήσεις ὁ Λίονελ ἔτρεξεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου αὐτὴ εὐρίσκατο. Ἄλλ' ἄχρηστοι ἦσαν αἱ θερμαὶ

ικεσία του, διότι αὐτὴ διαταγαί, αὐτὴ διαβίβασθαι οὕτω ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ φίλου της, τοῦ δόκτορος Γρέυ, δὲν ἐπεδέχοντο ἀντίρρησην· ὁ μόνος υἱὸς της δὲν ἔπρεπε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν καὶ τὴν νεότητά αὐτοῦ μόνον ἐν τῇ ὑπὸ τῆς νόσου λυμαινομένη γειτονίᾳ καὶ οὕτως ὑπεχρεώθη νὰ εὐχαριστῆται μὲ τὰ τηλεγραφήματα, ἅτινα τῷ ἐπέστέλλοντο καθ' ἑκάστην.

Ἄς φαντασθῆ ὁμοίως τὸ ἀναγνώστης ὁποῖαν ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς αὐτὸν ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιστολῆς ταύτης.

— Περιέρχον τῷ ὄντι, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, νεῆνις περικαλλεστάτη καὶ ξένη, νὰ προσενεχθῆ τόσον ἀφόβως καὶ μετὰ τοσαύτης προθυμίας νὰ προσφέρῃ τὰς ἀφιλοκερδῆς ὑπηρεσίας της εἰς μίαν ἄγνωστον. Πρωτάκουστον ὄντως, ἡ μάλλον ἀνήκουστον, ὁποῖα εὐγενής, ὁποῖα ἠρωϊκὴ αὐταπάρησις. Τίς ἄρα νὰ εἶνε; ὁ δόκτωρ εἰκάζει, ὅτι εἶνε Ἀμερικανὴ! Παραδόξος σύμπτωσις! Πόσον κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας συχνότερον, ἢ ἄλλοτε ποτε, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου τὴν ἐκ τῆς καρδίας μου ἀνεξάλειπτον εἰκόνα τῆς Μαργαρίτας Ἐλλερσβυ καὶ χθὲς ἔτι τὴν νύκτα ἔβλεπον αὐτὴν κατ' ὄναρ· ὅτι ἤμην πάλιν εἰς τὴν Ἀμερικὴν μετὰ τοῦ φίλου μου Χύντλεϋ, ὅτι τυχαίως συνήντησα αὐτὴν παρά τινι γνωστῇ μοι οἰκογένειᾳ, ὅτι εὔρον τὴν κατὰλληλον περίστασιν καὶ εὐκαιρίαν καὶ τῇ ἐπανέλαβον τὴν περὶ γάμου πρότασίν μου καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους διὰ τῶν θερμῶν ἰκεσιῶν μου κατώρθωσα, ἀφοῦ ἐπὶ τῶν χνοιδῶν παρεῖδον αὐτῆς, καὶ ὄλου σχεδὸν τοῦ προσώπου της ἐπὶ ἠνθῆσαν τὰ δροσερώτερα τῆς αἰδοῦς καὶ ἀγνόητος ρόδα, ν' ἀποδεχθῆ τὴν πρότασίν μου καὶ ἐκ τῆς χαρᾶς μου ἀφυπνίσθησαν τοσοῦτον συγκεκλινημένους!

Ἄρα γε ἡ τόσον γενναίουφρων αὐτὴ νεῆνις εἶνε ἡ κατέχουσα ἀπαντας σχεδὸν τοὺς λογισμοὺς μου; Ἄνοησιαι, ἀνοησιαι! Μῆπως ἐν Ἀμερικῇ δὲν ὑπάρχουσι πολλαὶ ἄλλαι νεῆνιδες τόσον ὠραῖαι — ἂν οὐχὶ δι' ἐμέ, τοῦλάχιστον — ὅσον καὶ ἡ γοητευτικωτάτη μίς Ἐλλερσβυ;

Τοιαύτας σκέψεις καὶ τοιαύτας ἐρωτήσεις ἀπέτεινε συχνότατα πρὸς ἑαυτὸν ὁ λόρδος Ὀλυφαντ ἀναθεματίζων ἐκ βάθους καρδίας τὴν τρομερὰν νόσον καὶ δυσανασχετῶν κἄπως, καὶ παρὰ τὸ βαθύτατον πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ σέβας, δι' ἣν ἐπιμονὴν εἶχε νὰ μὴ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ μεταβῆ παρ' αὐτῆς, ὥστε καὶ αὐτὴν, ὡς ἐπόθει, νὰ ἴδῃ καὶ συνάμα — διακτι νὰ τὸ κρύψωμεν; — τὴν ὠραίαν ἄγνωστον νεῆνίδα.

Δ'

Ὁ καιρὸς καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Μαργαρίτας ἦσαν τοσοῦτον ἐπησχολημένα, ὥστε ὀλίγην εὐκαιρίαν ἔλαβεν, ἵνα σκεφθῆ περὶ τῆς παραδόξου τύχης αὐτῆς, ἥτις τὴν εἶχε θέσει εἰς τὴν θεραπείαν τῆς μητρὸς τοῦ λόρδου Λιονέλ· ἀλλ' ἄμα ἡ λαίδη Ὀλυφαντ ἤρρισε νὰ γείνηται καλλίτερα, ἔγραψε πάλιν πρὸς τὴν κυρίαν Ράυνωρ, ὅτι ἄμα ὁ κίνδυνος τῆς μεταδόσεως τοῦ μολύσματος παρελήθη, ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ παρ'

αὐτῇ καὶ ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά της, ὡς παιδαγωγὸς τῶν τέκνων της. Κατενόει, ὅτι δὲν θὰ ἦτο δι' αὐτὴν φρόνιμον νὰ συναντηθῆ πάλιν μετὰ τοῦ Λιονέλ.

Ἄλλ' ἡ λαίδη Ὀλυφαντ, ἥτις οὐδέποτε εἶχε γνωρίσει τὴν ἀγάπην θυγατρὸς, συνέλαβε θερμοτάτην στοργὴν πρὸς τὴν ἀξιαγάπητον νεῆνίδα, ἥτις χάριν αὐτῆς εἶχε διακινδυνεύσει τὴν ζωὴν της· καὶ ὅτε ἡ Μαργαρίτα ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀπήντησεν ἀπροσδόκητον ἀντίστασιν.

Πρὸς μεγίστην αὐτῆς ἔκπληξιν μὲ ἰκετευτικὸν φωνῆς τόνον ἡ λαίδη Ὀλυφαντ τὴν παρεκάλεσε νὰ μὲνη παρ' αὐτῆς, ὡς θετὴ της θυγάτηρ.

— Γνωρίζω τίς, καὶ τί εἶθε, τῇ εἶπε. Γνωρίζω, ὅτι οἱ γονεῖς σας ἀπέθανον καὶ ὅτι σεῖς ὀφείλετε πάντοτε νὰ κερδίζετε τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῆς ἐργασίας σας· ἀλλὰ, φίλτάτη μοι, μείνατε μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ μέλλον σας θὰ εἶνε τόσον λαμπρὸν καὶ εὐτυχὲς ὅσον τὸ παρελθὸν σας ὑπῆρξεν ἀφηνῆς καὶ δυστυχές.

Ἡ Μαργαρίτα ἔμεινε. Ἡ ταλαιπώρος κόρη δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως, καὶ ἂν ἤθελε, διότι κατ' αὐτὴν τὴν ἐπιούσαν τῆς ὁμιλίας ταύτης ἡμέραν, τὸ θανατηφόρον δηλητήριον, τὸ ὁποῖον ὄλως ἀνυπόπτως προσέβαλλε τὸν ὄργανισμὸν αὐτῆς, αἴφνης ἐφανερῶθη καὶ ἡ γενναία κόρη κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ νοσήματος, τὸ ὁποῖον πᾶς τις ἐφρόνει, ὅτι ἔνεκα τῆς πληρεστάτης αὐτῆς ὑγείας, εἶχε διαφύγει. Ἀλλὰ δὲν ἦτο πεπρωμένον, ὅτι αὐτὴ ἐκείνη, ἥτις τοσοῦτον ἀφιλοκερδῶς εἶχε διακινδυνεύσει ὑπὲρ τῶν ἄλλων τὴν ἰδίαν αὐτῆς ζωὴν ν' ἀπωλεσθῆ αὐτὴ ἡ ἴδια· καὶ μετὰ τινὰ καιρὸν πλήρη ἀγωνίας ἡ Μαργαρίτα πρὸς χαρὰν πάντων ἤρξατο νὰ ἀναλαμβάνῃ. Τότε δὲ ἡ λαίδη Ὀλυφαντ ἔγραψε πᾶν ὅ,τι συνέβη πρὸς τὸν ἀνυπόμονον υἱὸν της, ὅστις διέμενε ἔτι μακρὰν αὐτῆς· ἀλλ' ὀλίγον ἐγίνωσκεν ἡ γηραιὰ λαίδη πόσον καταπληκτικὴν ἀποκάλυψιν ἤθελε κάμει εἰς τὸν υἱὸν της ἡ ἐπιστολὴ της ἐκείνη.

— Ἔσο ὑπομονητικὸς, υἱέ μου, τῷ ἔγραψε, γρήγορα θὰ ἐνταμωθῶμεν πάλιν καὶ ὅταν ἀναλάβῃ ἐντελῶς τὰς δυνάμεις της θὰ φέρω τὴν μικρὰν μου θετὴν θυγάτηρα εἰς τὸ μέγαρον Ὀλυφαντ καὶ ἐκεῖ θὰ τὴν παρουσιάσω πρὸς τὸν ἀδελφόν της, ὅστις γινώσκω, ὅτι θὰ ὑποδεχθῆ αὐτὴν μετὰ χαρᾶς, χάριν τῆς ὑπεραγαπώσεως αὐτῆν μητρὸς του.

Ἀλλὰ καὶ ὁ γηραιὸς δόκτωρ Γρέυ δὲν ἔλειψε νὰ τῷ γράψῃ τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν.

• Ἐκ τοῦ χωρίου Journal, 25 Ἰουλίου 188.

• Μυλόρδε,

Ἡ δεσποινὴς Μαργαρίτα Ἐλλερσβυ, — διότι οὕτω καλεῖται ἡ ὠραία καὶ εὐγενὴς τὴν καρδίαν Ἀμερικανὴς, ὡς εἶχα μαντεύσει, νεῆνις, ἥτις τοσοῦτον γενναίως καὶ ἀφιλοκερδῶς καὶ μετὰ τοσαύτης ἀβρότητος ἐπεδαψίλευσε τὰς ὑπηρεσίας καὶ περιποιήσεις της πρὸς τὴν σεβαστὴν μητέρα σας — καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν

τῆς ἐπιφόβου ἀσθενείας της, προσβληθεῖσα, ὡς πρό τινος τηλεγραφικῶς σὰς εἰδοποίησα, ὑπὸ τῆς δεινῆς νόσου καὶ σπουδαιῶς κινδυνεύουσα ἤρξατο ἀπὸ 2 - 3 ἡμερῶν ἀναλαμβάνουσα καὶ ταχέως, ἐλπίζω, θὰ εἶνε ἐντελῶς ὑγίειῃς. Λογίζομαι εὐτυχῆς ἀναγγέλλων σας τὴν εὐχάριστον ταύτην εἰδησιν, ἥτις, πέποιθα, ὅτι καὶ ὑμᾶς, μυλόρδε, θὰ χαροποιήσῃ τὰ μέγιστα. ὦ! Δὲν εἰξεύρετε πόσον ἀξιολάτρευτος εἶνε ἡ γενναία, ἐνάρετος καὶ πλήρης ὑψηλῆς αὐταπαρησίως καὶ εὐγενεστάτων αἰσθημάτων αὐτὴ κόρη! Σὰς βεβαιῶ, ὅτι συμφορὰν μου μεγίστην θὰ ὑπελάμβανον, ἂν τι ἀπευκαίον, ὅπερ πολὺ ἐφοβούμην, συνέβαινε εἰς αὐτὴν. Μὲ τὰς χάριτας καὶ τοὺς καλλίστους τρόπους της μᾶς ἔχει ἀπαντας καταμαγευμένους! Ἡ σεβαστὴ μήτηρ σας τὴν θεωρεῖ ἤδη, ὡς ἰδίαν ἑαυτῆς θυγάτηρα καὶ ἐννοῶ, ὅτι πράγματι αἰσθάνεται ἀληθῆ πρὸς αὐτὴν μητρικὴν στοργὴν. Ἀλλὰ καὶ πόσον εἶνε ἀξία τῆς θερμῆς ταύτης στοργῆς της! Εὐτυχῆς, ὑμεῖς μυλόρδε, ὅτι ἀνεπίστως καὶ τοσοῦτον παραδόξως θ' ἀποκτήσητε τοιαύτην ἀξιολάτρευτον ἀδελφὴν, διότι ἡ σεβαστὴ μήτηρ σας προτιθεταί, ὡς θὰ σὰς ἔγραψεν ἤδη, μετὰ τὴν ἐντελῆ ἀνάρρωσίν της καὶ ἀφοῦ ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν ἑπαυλίαν Ὀλυφαντ, νὰ κηρύξῃ αὐτὴν ἐπισήμως θετὴν θυγάτηρα της! Ὡστε αἴφνης, θὰ ἔχετε τὴν ἐρασιμιωτέραν καὶ προσφιλεστέραν τῶν ἀδελφῶν, τὴν ὁποῖαν, βέβαιος εἶμαι, ὅτι καὶ ὑμεῖς θ' ἀγαπήσετε, ὡς τοιαύτην καὶ αὐτὴ ὡς κάλλιστον καὶ φίλτατον ἀδελφόν. Ἀλλὰ τί νὰ σὰς εἰπῶ; μυλόρδε, ἂν ἐγὼ ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας καὶ παρὰ τὰς προλήψεις — συγχωρήσατέ μοι τὴν λέξιν — αἵτινες μεταξὺ τῶν εἰς τὴν ὑψηλὴν τάξιν ὑμῶν ἀνηκόντων ἐπικρατοῦσι, θὰ προὔτιμων ἀντὶ φιλικῆς ἀδελφῆς νὰ τὴν ἀπεκάλουν μὲ ἕτερον, ἔτι προσφιλέστερον καὶ ἱερώτερον, ἴσως, ὄνομα. Θὰ γελᾶτε, βεβαίως, ὅταν ἀναγινώσκητε τὴν παρούσάν μου, βλέποντες ἐμέ, τὸν ἤδη προβεβηκότα τὴν ἡλικίαν, ἔχοντα τοιαῦτα ἔτι νεῆζοντα φρονήματα! Ἀλλὰ, καίτοι γέρον, ἡ καρδία μου πάλαι ἔτι μὲ νεανικὸς παλμὸς — διακτι νὰ τὸ κρύψω; — ὁσᾶκις ὠραία τις, ὅσα ἡ μίς Ἐλλερσβυ καὶ μετὰ τοσαύτης ἀρετῆς καὶ τοσοῦτον ἀνεκτιμῆτων ἠθικῶν προσόντων κεκοσμημένην καταστῆ, ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων, ἐκ τοῦ πλησίον γνωστῇ μοι! ὦ! Εἶνε ἀξία πάσης λατρείας, πάσης ἀφοσιώσεως ἡ σπανία αὐτὴ νεῆνις καὶ ἐν ὀλίγοις σὰς λέγω, ὅτι καὶ ἐγὼ ὁ γέρον τὴν ἀγαπῶ, τὴν λατρεύω! Μὴ ζηλοτυπήσητε, παρακαλῶ, διὰ τοῦτο κατ' ἐμοῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ καρδία πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ πκύσῃ τοῦ νὰ συγκινηθῆται, ἀφοῦ ἔπαυσε νὰ συγκινηθῆται ἄλλως. Παρακαλεῖτε, μυλόρδε, νὰ παρελθῶσι ταχέως ὀλίγα τινὲς ἔτι ἡμέραι καὶ ἰδίως ὁμοίωσι θὰ ἴδῃτε καὶ διὰ τοῦ ἰδίου νοός σας θὰ κατανοήσετε, ἐὰν ὅ,τι περὶ αὐτῆς σὰς γράφω εἶνε ἀληθές, ἢ καὶ ὑποδέστερον ἔτι τῆς λαμπρᾶς πραγματικότητος! Λάβετε λοιπόν, ὅπως

καὶ ἡ σεβαστὴ μήτηρ σας, σὰς λέγει, λάβετε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θ' ἀνατείλη μετ' οὐ πολὺ ἡ εὐτυχὴς ἐκείνη καὶ εὐφρόσυνος ἡμέρα, καθ' ἣν συγχρόνως μετ' αὐτῆς θὰ ἐναγκαλισθῆτε καὶ τὴν νέαν καὶ ἀξιολάτρευτον ἀδελφὴν σας!

• Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ διατελῶ

• Ὑμέτερος ταπεινότατος θεράπων
• ΔΡ. ΓΡΕΥ.

Ἦτο δυνατὸν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης νὰ ἔχη πλέον ὑπομονὴν ὁ νεαρὸς λόρδος. Νὰ μάθῃ, ὅτι τὸ προσφιλέστατον ἀντικείμενον τῶν λογισμῶν του, ὁ πολικὸς ἀστὴρ πρὸς ὃν, ἀφ' ὅτου κατὰ πρῶτον τὴν εἶδεν, ἔστρεφεν ἀδιαλείπτως τὰ ὄμματα πλέων ἐν τῷ ὠκεανῷ τῶν ἐρωτικῶν ὀνείρων του, ἔλαμπε παρὰ τῆ μητρὶ αὐτοῦ, εἰ καὶ πάσχουσα, μετὰ τὴν λάμψιν τοῦ κάλλους καὶ τῶν ἀρετῶν της, καὶ αὐτὸς νὰ ὑπομείνῃ ἔτι μένων μακρὰν της; ὦ! τοῦτο ὑπερέβαινε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο ἐν τῇ εὐπειθείᾳ καὶ θερμοτάτῃ πρὸς τὴν μητέρα του ἀγάπῃ νὰ ὑποσχεθῆ καὶ τηρήσῃ ὅθεν, τυφλὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἀπεφάσισε, παρορῶν καὶ τῆς μητρὸς του καὶ τοῦ ἱατροῦ τὰς ἐντολὰς καὶ συστάσεις, νὰ πετάξῃ εἰς τὸ χωρίον, καὶ νὰ ἴδῃ ἐκείνην, ἣν ἀπὸ τεσσάρων ἡδῆ ἐτῶν καὶ γρηγορῶν καὶ κοιμώμενος σχεδὸν πάντοτε ὠνειρεύετο.

Ὅθεν περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπιούσης ὁ κρότος κυλιομένων τροχῶν, ὀχῆματος πολυτελοῦς, ἠκούσθη πρὸ τῆς ἔξω θύρας τῆς κατοικίας τῆς λαίδης Ὀλυφαντ καὶ ὄλως συγκεκινημένος καὶ ἀσθμαίνων ὑπὸ χαρᾶς, ἐλπίδος καὶ παντοίων ἄλλων ζωηρῶς συγκινούντων αὐτὸν αἰσθημάτων καταβὰς ἐξ αὐτοῦ καὶ ἀναβὰς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, ἦτις ἔφθεν εἰς τὸ ἀνώτερον πάτωμα, εὐρέθη πρὸς μεγίστην αὐτῆς διὰ τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον τῆς ἐμφανισέως του ἔκπληξιν, ἐνώπιον τῆς μητρὸς του! Αὕτη ἔμεινεν ἐμβρόντητος, ὡς καὶ ὁ ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ παρευρισκόμενος ἱατρός, ὅστις ἀκουσίως του ἐξέβαλε κραυγὴν λύπης, μετανοῶν ἡδῆ ἐνδομύχως διὰ τὴν ἐπιστολὴν του ἐκείνην, εἰς ἣν, ὡς λίαν ὀξυδερκῆς, εὐθὺς ἀπέδωκε τὴν αἰτίαν τῆς ἀπροσδοκῆτος ἐλεύσεως τοῦ λόρδου Ὀλυφαντ. Μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, μετὰ τὴν ἀσθμαίνουσαν καὶ ὑποτρέμουσαν, κατάρθωσεν οὗτος νὰ ἐναρθρώσῃ καταφιλοῦν τὰς χεῖρας τῆς γηραιᾶς λαίδης τὰς λέξεις ταύτας:

— Συγχώρησόν με, σεβαστὴ καὶ ἀγαπητῇ μου μητὲρ, συγχώρησόν με, παρακαλῶ, εἰς, ἀνυπομονήσας, παρέβην τὴν ἐντολὴν σου. ὦ! συγχώρησόν με! θὰ προσπαθῆσω — καὶ ἐλπίζω νὰ τὸ κατορθώσω — νὰ δικαιολογηθῶ διὰ τὴν παράστασίν μου ταύτην ἄλλοτε· τώρα, τὴν στιγμὴν ταύτην, μ' εἶνε ἀδύνατον! ἀλλὰ παρακαλῶ, σεβαστῇ μου μητὲρ, μὴ ὀργισθῆς ἐνδομύχως κατ' ἐμοῦ δι' αὐτήν, πρὶν ἢ μὲ ἀκούσης!

Ἐθλίψεν αὐτὸν σφιγκτὰ εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας τῆς καταφιλοῦσα τρυ-

φερώτατα καὶ μετὰ φωνῆς λίαν συγκεκινημένης τῷ εἶπεν:

— Εἴθε ἡ παράβασις αὕτη, υἱέ μου, νὰ μὴ μάς προξενήσῃ κακόν τι· ἡ νόσος ἔτι ἐξακολουθεῖ, καὶ ὡς λέγει ὁ κάλλιστός μας φίλος καὶ ἱατρός, εἶνε ἀκόμη λίαν ἐπιφοβός. Προαίσθημά τι, τώρα ἀφοῦ σὲ εἶδον, με κατέχει περίφοβον. Εὐχομαι τὸ προαίσθημα τοῦτο νὰ ψευθῆ!

— Ἄφες, ὦ μητὲρ, τὰ θλιβερὰ ταῦτα, ὡς λέγεις, προαίσθημα· ἡ χαρὰ μου, ὅτι σὲ ἐπαναβλέπω ἐν ὑγιείᾳ εἶνε ἰκανὴ νὰ διατηρῆ ἐν πληρεστάτῃ ὑγιείᾳ ἐμὲ καὶ ἐν φαιδρότητι, ἣτις ἐλπίζω εἰς τὸν Θεόν, θὰ ἀπομακρύνει πάντα ἐκ τῆς νόσου φόβον καὶ κίνδυνον. Στραφεὶς εἶτα πρὸς τὸν ἱατρὸν, ὅστις ἴστατο ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης καὶ σοβαρῶς ἐθεᾶτο τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱόν,

— Συγχωρήσατέ μοι, ἀγαπητὲ καὶ σεβαστὲ ἱατρέ, τῷ εἶπεν, ἐὰν μέχρι τοῦδε δὲν ἔσπευσα νὰ σὰς ἐκφράσω καὶ προφορικῶς τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας μου, διὰ τὰς ἀόκνους φροντίδας καὶ προσπαθείας σας ὑπὲρ τῆς ἀναρρώσεως τῆς μητρὸς μου. Πόσον σὰς εἶμαι εὐγνώμων! Πόσας χάριτας σὰς ὀφείλω!

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔθλιψε μετὰ ζέσεως τὴν χεῖρα τοῦ γηραιοῦ δόκτορος.

Οὗτος δὲ ἀπήντησεν αὐτῷ δι' ὑπομειδιάματος καὶ βλέμματος ἐκφραστικῷ τόσον, ὥστε ὁ νεαρὸς λόρδος ἠρυθρίασεν, ὡς εἰ ἤκουεν αὐτὸν ψιθυρίζοντα εἰς τὸ οὖς του:

— Θὰ μ' εὐγνωμονῆτε, μυλόρδε, νομιζῶ, ἔτι μᾶλλον, καὶ μὴ σὰς κακοφαίνεται ὅτι τὰς αὐτὰς φροντίδας καὶ προσπαθείας κατέβαλλον καὶ καταβάλλω καὶ ὑπὲρ τῆς ἀναρρώσεως τῆς προσφιλεστάτης σας ἀδελφῆς!

Ὁ Λιονεὺς ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ καὶ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υγιείας αὐτῆς, ἀλλ' ἀκούσιός τις δειλία ἀπέκώλυσε αὐτόν· ἀλλ' ὁ γέρον ἱατρός, ὡς εἰ ἐμβατεύσας εἰς τὰ μυχαίτατα τῆς καρδίας του μετὰ τινος προσπεποιημένης ἀδιαφορίας εἶπε:

— Χάρις τῷ Θεῷ καὶ ἡ ἀγαπητῇ μας δεσποινίς Ἐλλερσβυ ὀλοὲν καλλιτερεύει καὶ ἐλπίζω, ὅτι ταχέως θὰ δυναθῆ νὰ ὑποδεχθῆ προσηκόντως καὶ γνωρίσῃ τὸν ἀγνωστον αὐτῆς ἀδελφόν. Τὴν λέξιν ταύτην ἐξέφερε μὲ ἰδιάζοντα φωνῆς τόνον, ὅστις παρήγαγε νέον ἐρύθημα ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ νεαροῦ λόρδου. Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρόν, ἐξηκολούθησεν, ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἔτι, πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμεν ὅλως ἡσυχον, διότι καὶ αἱ συγκινήσεις δύνανται νὰ μὴ τῇ εἶνε ὠφέλιμοι.

Τὶ νὰ κάμῃ ὁ νεαρὸς μας λόρδος; Ἡ ναγκάσθη σκυθρωπάζων καὶ μελαγχολῶν νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν νέαν ταύτην ὑπαγῶρευσιν, κυρίως, διότι, ὡς εἶπεν ὁ ἱατρός, ἠδύνατο ἡ παρουσία αὐτοῦ νὰ ἀναστείλῃ τὴν ἀναρρώσιν αὐτῆς.

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἐπιούσης ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται ἑαυτὸν οὐχὶ τοσοῦτον καλὰ κατ' ἀρχὰς ἀπέδωκε τὴν ἀδιαθεσίαν του ταύτην εἰς τὴν ἀφατον λύπην, ἣν ἠσθάνετο μὴ δυνάμενος, καίτοι τοσοῦτον ἐγ-

γὺς τῆς προσφιλεστάτης αὐτῷ νεάνιδος, νὰ ἴδῃ; νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτῆς καὶ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ καταλάβῃ, ἂν καὶ τώρα πάλιν ἤθελεν ἐπιμένει εἰς τὴν προτέραν τῆς ἀρνησιν. Ἄλλ' ὁ ἱατρός βλέπων τὴν ἀδιαθεσίαν αὐτοῦ, ὡς πεπειραμένος καὶ ὀξυδερκέστατος γέρον, κατενόησε τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς καὶ ἤρχισε σπουδαίως νὰ ἀνησυχῆ. Βῆξ ὑπόκωφος ἐκ διαλειμμάτων ἐνοχλοῦσα τὸν Λιονεὺς ἐπηύξησε τὴν ἀνησυχίαν του ταύτην καὶ ὅτε τὸ ἐσπέρας ἠναγκάσθη ὁ νεαρὸς λόρδος ν' ἀποσυρθῆ λίαν ἐνωρίς εἰς τὸν κοιτῶνά του μετὰ πρόσωπον φλογισμένον, μετὰ ὀφθαλμούς βεβαρημένους, ὁ ἱατρός ψηλαφήσας τὸν σφιγμὸν αὐτοῦ καὶ παρατηρήσας τὸν λόρδον ἐπὶ τέταρτον σχεδὸν τῆς ὥρας μετὰ πολλῆς προσοχῆς, ἐξήλθε κινῶν λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν καὶ χαμηλοφώνως λέγων:

— Φοβοῦμαι πολὺ, ὅτι τὸ προαίσθημα τῆς μητρὸς του ἤρχισε νὰ ἐπαληθεύῃ καὶ ὅπερ λυπηρότερον, τὸ κακὸν τοῦτο ἀφεύκτως προύξενησεν ἢ ἐπιστολῇ μου!

Τῇ ἐπαύριον ὁ λόρδος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κοιτῶνός του· ἡ υγιεία του εἶχε χειροτερεύσει περισσότερον καὶ ὁ ἱατρός δὲν ἀμφέβαλλε πλέον ποσῶς περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς νόσου καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ νύκτας αὐτὸς τε, ἡ νοσοκόμος καὶ ἡ γηραιὰ λαίδη Ὀλυφαντ, ἐφ' ὅσον τῇ τὸ ἐπέτρεπεν ἡ ἡλικία καὶ αἰ ἐκ τῆς νόσου ἐξασθενήσασαι δυνάμεις της, ἠγρύπνου ἐν μεγίστῃ ἀνησυχίᾳ καὶ ἀγωνίᾳ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ· ἡ κατάσταση αὕτη διήρκεσεν ἐφ' ἱκανὰ ἡμερόνυχτα καὶ τελευταίως τοσοῦτον εἶχε δεινωθῆ ἡ θέσις τοῦ πάσχοντος, ὥστε ὁ γηραιὸς δόκτωρ ἤρχισε σχεδὸν ν' ἀπελπίζεται!

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ τί ἀπέγεινεν ἢ ἐν ἀναρρώσει διατελοῦσα δεσποινίς Ἐλλερσβυ;

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΕΠΛΑΜΕΙΝΟΝΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

CATULLE MENDES

Η ΠΤΕΡΩΤΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

Διήγημα φανταστικόν

Α'

Ἄν καὶ ἦτο πολὺ μικροῦ ἀναστήματος καὶ θὰ τὴν ἐξελάβανέ τις εὐκόλως ὡς τὴν πρωτότοκον ἀδελφὴν τῆς πλαγγόνος της, ἡ κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Χρυσῆς Νήσου ἦτο ἡ ὠραιότερα πριγκίπισσα τοῦ κόσμου. Ὅτε ἐφθάσεν εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ ν' ἀγαπᾶ καὶ ν' ἀγαπᾶται, ὁ πατήρ της τὴν ἠρώτησεν ἂν ἠσθάνετο ἀποστροφήν πρὸς τὸν γάμον.

— ὦ! ὄχι, ὄχι, εἶπε.

— Θὰ προσκαλέσω λοιπὸν εἰς ἀγῶνας καὶ χοροὺς ὄλους τοὺς νεαροὺς πριγκίπας τῶν περιχώρων διὰ νὰ δυναθῆς νὰ κάμῃς